

Udruženi smo jači

Jedan je od sugrađana prepoznatljivih po vrednom i poštenom radu i uvek korektnom odnosu sa svojim komšijama i sugrađanima. Ceo život je posvetio poljoprivredi i trgovini, a taj talenat je preneo i na svoje ćerke, koje dugo godina uspešno vode jednu od kvalitetnijih prodavnica u mestu.

Iz ovih nekoliko asocijacija da se naslutiti da je ekskluzivni gost prepoznatljive rubrike, tekućeg broja, najstarijeg vojvođanskog seoskog glasila - Josip Mihajlić Josa.

Josip Mihajlić, od majke Karoline i oca Blaža, rođen je 29. avgusta 1948, godine u Starčevu, gde i do danas neprekidno živi. Oženjen je Vukosavom od 1976, imaju dve ćerke - Lidiju (36) i Silviju (32), kao i unuke - trinaestogodišnje blizance Marka i Ivanu, Anu (4) i od pre nekoliko meseci Ivu. Osnovnu školu je, naravno, pohađao u Starčevu, a srednju trgovačku završio u Pančevu. Odmah nakon toga, 1965. godine, zaposlio se u prodavnici rezervnih auto - delova "Auto - Banat", dve godine kasnije prelazi u "Trgoproduktovu" radnju sličnog asortimana, a 1981. obreo se u "Plinari", u kojoj je ostao do penzije 2005. godine. Najveći hobi, ali i glavno honorarno zanimanje, mu je poljoprivreda, koju je zavoleo još od malih nogu.

Kako je odrastao mali Josa?

- Rođen sam u porodičnoj kući u Ulici Petra Drapšina, broj 10, u kojoj i danas živim. Pedesete godine su bile veoma teskobne, jer su se još uvek osećale posledice rata. Živeli smo, bolje reći preživljali, od nešto malo zemlje, a kasnije je tata radio po nekim firmama. Roditelji su bili veoma strogi, a ja sam im, kao sin jedinac, pomagao koliko je bilo u mojoj moći. Recimo, terao sam na Nadel guske i patke. Interesantno je da su se one gotovo same, u kolonu po jedan, vraćale kući. Uz oca i deda Blaža, naučio da poštujem zemlju i ono što ona daruje. Može se reći da sam odrastao uz brata, sada pokojnog Stevu Baraševića, uz komšije Ivicu i Nikolu Pavlovića, Nikolu Poljaka, kao i s Milinkovićima - Rakom, Draganom, Jovom i Verom. U slobodno vreme zanimali smo se guranjem točkova od bicikla ili igrali fudbal na poljani, na mestu gde se danas nalazi Titov park. Najčešće smo jurili za krpenjačom, ali, srećom, ujak iz Austrije povremeno mi je slao pakete, pa je u jednom takvom stigla i prava lopta, što je u ono vreme bilo senzacija. Išli smo na pecanje, hvatali pijavice, ali i kupali se u, tada neverovatno čistom, Nadelu. Jednom sam se, kada sam imao nekih sedam godina, tamo, u delu pokraj male ćuprije, čak i zamalo udavio. Naposljetku sam duplo postradao i zbog tog nestašluka dobio i batine od roditelja.

Škola...

- Učiteljica mi je bila Marija Polak, tada jako mlada, ali veoma kvalitetna osoba. Međutim, u to vreme su i deca bila neuporedivo kulturnija i poštovala starije, a može se reći da je tome doprinelo kućno vaspitanje. Što se mog učenja tiče, bio sam u zlatnoj sredini. Učionice su nam bile raštrkane na više mesta u centru sela - od današnjeg zabavišta do Mesne zajednice, a u petom razredu smo se reorganizovali, pa smo umesto u tri, nastavu pohađali u dva odeljenja. U sećanju su mi ostali i nastavnici kao što su Kata Belušević, tada Šošćarić, zatim Nemanja Dragoš, Julijana Deanović, Pera Dragojerac... Nakon završetka osnovne škole, u Pančevu sam pohađao srednju trgovačku, u kojoj sam najkonkretnija znanja dobio iz predmeta "poznavanje robe", u kom se, primera radi, učilo sve o nastanku proizvoda od sirovina, do finalnog artikla.

Imali smo i dva puta nedeljno praksu u trgovini, pa sam već u toku školovanja počeo da radim u "Auto Banatu"..

Mladost...

- Po okončanju školovanja, često sam odlazio na utakmice "Borca", što je uslovilo da se najviše družim s ondašnjim fudbalerima, kao što su Đoka Dimitrić, Jova Galik, Miladin Milenković, Tomoša Blaženić, Steva i Toma Tomašić. Ubrzo, 1965, dobio sam i polovni "opel rekord", čime smo stekli prevozno sredstvo za odlaske u provod. Najpopularnija je bila nekadašnja "Opatija", gde smo se, najpre, okupljali na igrankama uz harmoniku, a potom su primat preuzeli gramofoni. Veče je počinjalo od oko 20 sati, a trajalo je najkasnije do 23 sati. Zakačio sam i doba kada su majke pratile devojke na igranku. Docnije se centar zbivanja preselio u diskoteku Doma kulture, slušali su se twist i rok, a svirali su i brojni orkestri i bendovi. Vremenom se društvo malo promenilo, pa sam pored pomenutog Đoke, najprisniji bio s Radom Tomićem i, sadašnjim kumom, Mauricem Poljakom. Tada smo više obitovali po restoranima, poput legendarnog "Orača" i drugih kafana sa živom muzikom. Pamtim i jednu avanturicu koja se dogodila kada smo se zaputili na igranku. U Deliblato. Međutim, nestalo je struje, pa smo se navratili kod Đokine sestre, koja nas je domaćinski ugostila. U povratku smo, zarad obavljanja izvesnih fizioloških potreba morali da zastanemo, a pomenuti Đoka se pri sedanju u kola malko zateturao, izgubio ravnotežu i polomio ručicu menjača. Bio sam prinuđen da menjam brzine klještima i strepim do dolaska kući. Jedan o nezaboravno lepih trenutaka doživio sam kada se Rada Tomić oženio.

Posao...

- Nakon dve godine rada u "Auto Banatu", firma je 1967. godine otišla u stečaj, što je bila prava retkost u ono vreme, za razliku od sadašnjeg sveopšteg ekonomskog posrtnja. Ipak, tada nije bilo teško pronaći novi posao, pa sam se ubrzo zaposlio u "Trgoproduktu". Tamo sam, takođe, prodavao auto - delove. Bilo mi je jako lepo, sretao sam mnoge ljude, a najviše sam voleo da idem u nabavku robe u Sloveniju, koja je i onda bila druga država kada su u pitanju disciplina, higijena, pedantnost... Početkom osamdesetih godina dobio sam dobru ponudu od "Plinare", koja je tek otvarala radnju. Godinama je bilo je sve više posla i za servis teških vozila, a samim tim i za prodavnicu delova koju sam vodio. Kasnije smo ušli u sistem "Jugopetrola" i sve manje se bavili osnovnom delatnošću, a sve više distribucijom nafte i naftnih derivata. Nakon izvesnog vremena, zatvorili su prodavnicu, pa sam radio kao magacioner servisa, a neko vreme i na pumpi u prevodnici. Usledili su sve teži dani, i konačno 2005. godine, 18 meseci pre sticanja uslova, otišao sam u penziju.

Poljoprivreda...

- Šefovi su uvek imali razumevanje za moju sekundarnu delatnost i veliku ljubav - poljoprivredu. Sejali smo kukuruz i pšenicu na dvadesetak lanaca, a već početkom sedamdesetih godina nabavili smo traktor marke "ferguson". Na predlog ujaka Steve Baraševića zajednički smo kupili kombajn. Osim za naše potrebe, radili smo usluge za treća lica - ja sam vozio kombajn, a ujka Steva "terao" presu za slamu. Potom sam se u tom segmentu osamostalio, i uporedo s tim modernizovao mehanizaciju. Kasnije sam se uortačio s rođakom Antonom Bajerom i ponovo kupio kombajn. Bio je to udarnički tempo, odmor sam uglavnom koristio za poslove u njivi, pa gotovo da nisam odlazio na letovanja. Ipak, ne kajem se, jer je boravak u polju, ma kako naporan bio, za mene sve do danas mnogo više relaksacija nego potreba. Još kad taj posao zajednički obavljam s prijateljima, poput donedavnog matičara Đoke ili rođaka Jove Bajera, nema većeg zadovoljstva. Tako, recimo, danas špartamo kod jednog, sutra bacamo đubre kod drugog, preksutra beremo kod trećeg... S druge strane, nema lepšeg

osećaja nego kada se okrenete s traktora i vidite kako njiva “sija“...

Starčevo, danas?

- Poslednjih godina ovde je društveni život bitno uznapredovao. Ulaže se mnogo i u infrastrukturu, koja će, nadamo se, što pre biti profunkcionisati. S druge strane, problem su raskrsnice, jer ih nekontrolisan rast krošnji čini nepreglednim i opasnim. Šteta je što nema ozbiljnijeg udruživanja lokalnih poljoprivrednika, jer tako bi sve bilo mnogo jednostavnije i korisnije. Zajedničke akcije ravanja atarskih puteva jesu nekakav nagoveštaj u tom pogledu.

Tako govori ovaj vredni Starčevac i sugrađanima poručuje:

- Starčevci bi trebalo da se što više međusobno uvažavaju i pomažu, a na mlade apelujem da zaborave na te ružne grafite.